

INGEZONDEN.

HET ZINKLIJMVERBAND BIJ BEENZWEREN.

I.

Naar aanleiding van de mededeelingen door DE BUY WENNIGER (no. 18) zou ik willen aanraden, niet te veel over te laten aan de verpleegster, omdat ik, in tegenstelling met den schrijver, meen: *niet dat* het lijmverband wordt aangelegd is van belang, maar *hoe* het gebeurt.

Als er oedeem is, maak dat dan eerst weg door het zieke been een paar dagen hoog te leggen; dan wordt het verband niet zoo gauw te wijd, en bezuinigt men in meer dan één richting. Vlak voordat men verbindt, wordt het been in warm water gebaad en gereinigd, en *geschoren*; dit laatste, omdat anders later het afnemen van het verband pijn doet.

Voor de bepoedering van de zweer en haar omgeving bezige men géén jodoform, door sommige personen slecht verdragen, maar bijv. dermatol.

Men bedekke de zweer *niet* met een ondoordringbare stof; waarvoor zou dat goed zijn? Juist het feit, dat het lijmverband alle vocht gemakkelijk opslorpt, schijnt mij een voordeel; dus op de wondvlakte alleen dermatol en („krul”) gaas.

Over de lijm de zwachtel; deze moet (hierin ligt een deel van de „kunst”) zóó sterk of weinig sterk worden „aangehaald”, dat hij genoeg drukt, en niet te veel. Daarom nam ik hem altijd *droog*, en niet, zooals DE BUY WENNIGER wil, vochtig. Een natte zwachtel krimpt; men weet niet hoeveel.

Men ziet, mijn manier van doen verschilde niet onbelangrijk van die van WENNIGER. Ieder probeere nu zelf. Misschien geldt ook hier weer: *variis modis.....*

Apeldoorn, 2 November 1921.

C. METZLAR.

II.

De sociale beteekenis, die de BUY WENNIGER hecht aan een doeltreffend duurzaam verband, dat loopende behandeling mogelijk maakt, is voor zinklijm met beenzweren niet uitgeput en wordt, wanneer men bindende bedrust en massage wil vermijden, gewaardeerd ook voor circulatiestoornissen, waarbij geen beenzweren optreden. Als eenmaal het antagonisme tusschen huid- en spierwerking lijdt, worden veneuze hyperaemie, varixvorming, oedeem, spierlijden, evenwichtsstoornissen, misvorming enz. ingeluid en kan herstel gezocht en gevonden worden met prothesen, die verschillend kunnen aangrijpen. Daaronder mag de elastieke zinklijmkous als huidsteun en tegelijk massageinrichting geacht worden. Hier moge een praktisch gebleken manier van aanbrengen even vermeld worden. (Verbindkunst). Het zou prettig zijn gebruik te maken van buis van diagonaalweefsel; de handel schijnt echter de gewenschte maten moeilijk te kunnen aanbieden (*Zeitschrift f. orthop. Chir.*, XXXVI Bnd.).

Men ga ongeveer als volgt te werk. De zinklijm worde door den apotheker, indien niet als verpakt koekje, afgeleverd in een pot, die ook nog ruimte **biedt** om een stuk tricotzwachtel, ongeveer ter lengte van het verband, op te nemen en in de gesmolten brij te roeren. Zoo'n pot vindt gemakkelijk plaats in een huishoudelijke steelpan, waarin kokend water de lijm tot smelten brengt. Het tricot kan zich daar in volzuigen. Het wordt nu uit de pan gelicht en druïpt daarboven uit, terwijl men den warmtegraad kan beoordeelen en de buis tot een ring samenvatten en openhouden. Het been, dat te voren eenigen tijd hoog heeft gelegen, wordt recht op gehouden en nu wordt de ring over wreef en hiel doorgeschoven naar de plaats, waar de bovenrand van het verband komen moet. Van hier uit wordt het tricot glad tegen de huid teenwaarts getrokken en aangewreven, overtollige deelen knipt men af. Men kan het daarmee gereede verband desgewenscht nog met talk poederen en met een gaaszwachtel inwikkelen; het verdient overweging het gaas den volgenden dag te verwijderen. In het algemeen biedt bij loopende patiënten een dalend verband voordeelen boven een stijgend; omdat de erover aangetrokken kleding de randen van de toeren niet omrimpelen.

Rotterdam, 2 November 1921.

W. F. J. MILATZ.